

## **Prelāta vēstule (septembris 2011)**

Prelāts savā vēstulē runā par Ābrahamu, visu ticīgo ļaužu tēvu, kurš izcēlās ar savu uzticību, ar savām attiecībām un draudzību ar Dievu un ar savām rūpēm par citiem.

8.12.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Rakstot jums šīs rindas man vēl aizvien atmiņā vīd aina, kurā redzu Benediktu XVI un neskaitāmi

daudzos jauniešus, kas atsaukdami  
Pētera pēcteča aicinājumam, bija  
ieradušies uz Pasaules jauniešu  
dienām. Šo notikumu mēs visi bijām  
sagatavojuši ar savām lūgšanām,  
pārliecībā, ka daudzus no viņiem  
tādā vai citādā veidā varētu sasniegt  
Dieva balss, kas sev sekot aicina  
ikvienu. Tagad, kad šīs dienas ir  
beigušās, mēs turpinām lūgties, lai  
tajos, kuri ir dzirdējuši un  
pārdomājuši Svētā Tēva vārdus,  
nobriestu apņemšanās dzīvot  
intensīvāku un apustuliskāku  
kristieša dzīvi.

Šomēnes es aicinu jūs kopā ar mani  
apcerēt dažus aspektus, ko Pāvests  
izceļ par patriarhu Ābrahamu - *mūsu  
ticības tēvu*, kā viņu nosauc  
liturģija[1], - par viņa nelokāmo  
uzticību pildot Kunga pavēles.

Visa sava šīs zemes ceļa garumā  
Ābrahams īpaši izceļas ar spēju  
ieklausīties Dieva vārdos. Sākot no

brīža, kad viņš atstāj savu dzimteni un ģimeni un līdz ar to arī aplamās dievības, lai kalpotu dzīvajam Dievam, viņa dzīvi dziļi caurauž uzticības pilna sevis atdošana Dievam, kurš viņam Sevi bija atklājis. Arī mums Svētie Raksti jāiepazīst ar kvēlu vēlēšanos atklāt Dieva balsi. Par to pirms dažiem mēnešiem runāja Romas pāvests: „***Es jūs aicinu (...) iepazīt dziļāk Bībeli, kura, kā es ceru, ir jūsu katra mājā, un savā ikdienas dzīvē lasīt un lūgšanā meditēt Dieva Vārdu, lai labāk iepazītu Dieva un cilvēka attiecību brīnišķīgo vēsturi: Dieva, kurš mums dod par sevi zināt, un cilvēka, kurš atbild, kurš lūdzas.***”[2]

Tāds bija arī mūsu Dibinātāja padoms: katru dienu lasīt kādu Jaunās Derības fragmentu, cenšoties, lai šī lasīšana būtu meditatīva un kontemplatīva, lai tā būtu ļoti personiska, tā saņemot Svētā Gara

gaismu. „**Lasiet Svētos Rakstus. Apceriet ikvienu Kunga un Viņa mācekļu dzīves epizodi. Jo īpaši ņemiet vērā tos padomus un aizrādījumus, ar kuriem Viņš veidoja to nelielo ļaužu pulciņu, kuri vēlējās kļūt par Viņa Apustuļiem, par viņa sūtņiem no vienas zemes malas līdz otrai.**”[3]

Kā jūs visi labi zināt, Svētais Hosemarija savā piezīmju grāmatiņā bija pierakstījis dažus fragmentus no Svētajiem Rakstiem, kurus viņš bieži pārlasīja un apcerēja. Apsvērums, kas izrietēja no viņa personiskās pieredzes, ir lasāms grāmatā *Vaga*: „**Es ieteicu tev katru dienu dažas minūtes lasīt Jauno Derību (...) Tas nepieciešams tādēļ, lai tu Evaņģēliju „iemiesotu” savā dzīvē, lai tas atspoguļotos tavā dzīvē un lai tu palīdzētu to realizēt arī citiem.**”[4]

Taču atgriezīsimies pie vēstījuma par Ābrahamu. Ticība mudina viņu

uzmanīgi ieklausīties Dieva Vārdā un īstenot to dzīvē. Tādā veidā, attīstoties attiecībām, pieauga viņa tuvība ar Dievu, līdz tam, ka Svētie Raksti viņu daudzina, sakot, ka viņš ir *Dieva draugs*. [5] Arī Kristus saviem Apustuļiem piešķir šo titulu: „*Es jūs saucu par draugiem, jo visu, ko dzirdēju no sava Tēva, es jums pasludināju*.” [6] Un to Viņš atkārtoti ikvienam cilvēkam – ne jau vienu reizi, daudzkārt! – un tā visas dienas garumā.

Draugs draugam atver savu sirdi, stāsta viņam par savām rūpēm, saviem plāniem un saviem priekiem. Un viņa lūgšanu brīžos tuvība ar Dievu kļūst arvien ciešāka un ciešāka. Stāsts par Ābrahamu mums ir par piemēru. Lai atceramies, kā Kungs, kad bija nolēmis sodīt Sodomas un Gomoras ļaudis par viņu daudzajiem grēkiem, savu nodomu vispirms atklāja savam draugam. „*Vai Man no Ābrahama būs slēpt, ko*

*Es gribu darīt? Jo Ābrahamam būs tapt par lielu un varenu tautu, un viņā būs svētītas visas zemes tautas.”[7]*

Svētais Tēvs to komentē sekojoši:

**„Šeit ar savu aizlūgšanu par starpnieku iejaucas Ābrahams (...). Caur viņu Kungs vēlas atgriezt cilvēci pie ticības, paklausības un taisnīguma. Un tagad šis Dieva draugs atveras pret īstenību un pasaules vajadzībām, aizlūdz par tiem, kuriem pienācis sodīšanas brīdis, lūdz, lai viņi tiktu glābti.”[8]**

Šis Svēto Rakstu fragments ir ļoti iespaidīgs un vienlaikus arī iedrošinošs: cilvēks, kurš ir droši pārlicināts, ka ir Dieva draugs, savā ziņā nostājas pretī Visaugstajam ar ticības pilnu lūgšanu par grēcinieku atgriešanos. „*Vai Tu tiešām gribi iznīcināt taisno kopā ar bezdievīgo? Varbūt atrastos piecdesmit taisnie šinī pilsētā? Vai Tu tiešām iznīcināsi tos un nesaudzētu šo vietu to piecdesmit taisno dēļ, kas ir viņas vidū?*

Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Nemūžam! Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?"[9]

Kungs piekāpjas Ābrahama lūgumam. Taču patriarhs, baidīdamies ka pilsētā varētu neatrasties piecdesmit taisnīgo, samazina savā sarunā ar Kungu nepieciešamo skaitu, līdz beidzot runā vairs tikai par desmit: „*Kaut nedusmotos mans Kungs. Es runāšu vēl reizi; varbūt atrastos tikai desmit?*” Un Viņš atbildēja: “*Es to neizpostīšu šo desmit dēļ.*”[10] Un mēs zinām, ka beigās – cik tas ir sāpīgi, ka sirdis paliek nocietinātas – Sodoma un Gomora tika izpostītas, jo šajās pilsētās neatradās pat tik niecīgs skaits taisnīgo, kas varētu tās pasargāt no soda.

Cik svarīga ir mūsu lūgšana citam par citu! Neraugoties uz šī notikuma

vēsturisko iznākumu, šeit mums atklājas Dieva žēlsirdības varenība. Pāvests skaidro, ka „**Ābrahams ar savu lūgšanu neprasa vienīgi pienākošos taisnīgumu, bet iejaukšanos, kas nevainīgo dēļ glābtu arī negodīgos, dāvājot tiem piedošanu.**”[11] Arī šodien, tāpat kā citkārt cilvēces vēsturē, Dievs, uzklausot cilvēku draugu lūgšanas, vēlas, lai viņu sirdis atgrieztos. Taču ikvienam no mums ir jālūdzas vairāk, lai dvēseles atgrieztos pie draudzības ar Dievu un arī lai mēs paši no Viņa neattālinātos. Kā sacīja mūsu Tēvs, problēma ir tā, ka „**lūdzas nedaudzi un tie, kas lūdzas, lūdzas maz.**”

Ir jālūdzas vienmēr un jālūdzas intensīvāk par Baznīcas, par dvēseļu un par visas pasaules vajadzībām. Darīsim to ar ticību, pazemību un neatlaidību. Atcerēsimies par Dieva apsolījumu Dāvidam, Ābrahama pēcnācējam: *Fui tecum in omnibus,*

*ubicumque ambulasti Es esmu visur  
bijis ar tevi, kur tikai tu esi gājis.”[12]*  
Šie vārdi ļoti aizkustināja mūsu Tēvu,  
jo viņš tajos saskatīja drošu  
pārliecību, ka Kungs vienmēr atrodas  
saviem bērniem līdzās.

Dāvidam adresētais mesiāniskais  
pravietojums turpinās ar šādiem  
vārdiem: „*Kad tavs laiks būs  
piepildījies un tu dusēsi līdz ar saviem  
tēviem, tad Es uzcelšu tavu dzimumu  
pēc tevis, kas nāks no tavām miesām,  
tam Es nostiprināšu viņa ķēniņa  
valstību. (...) Tavs nams un tava  
ķēniņa valstība - tie pastāvēs mūžīgi  
Manā priekšā; tavam goda krēslam  
būs nesatricināmam būt mūžīgi!”[13]*  
Šis apsolījums piepildījās Jēzū Kristū  
un tas turpina būt spēkā Baznīcā.  
Pirms astoņdesmit gadiem svētais  
Hosemarija apjauta, ka tas attiecas  
arī uz Darbu, šo dzīvo mistiskās  
Miesas daļu. Tieši brīdī, kad viņš no  
visa spēka lūdzās tabernākula  
priekšā, Kungs lika uz viņa lūpām šos

vārdus, kā tie tolaik tika lietoti liturģijā. Mūsu Dibinātājs tos pierakstīja savās garīgajās piezīmēs. „**Rakstu vārdi, kas bija uz manām lūpām, ir: Et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in aeternum.- *Un es esmu visur bijis ar tevi, kur tikai tu esi gājis. Es sasprindzināju prātu, lai saprastu šīs frāzes nozīmi, un to lēnām atkārtāju. Pēc tam, vakar vakarā un tagad šodien, kad pārlasu šos vārdus (...), es labi sapratu, ka Jēzus Kristus mūsu mierinājumam man ļāva apjaust, ka „Dieva Darbs būs kopā ar Viņu visur, apliecinot Jēzus Kristus ķēniņa valstību uz mūžiem.*”**”[14]

Domāsim vairāk par to, ka mums, tev un man, jābūt kopā ar mūsu Dievu un jāatbild uz saskaršanos ar žēlastībām. Pat ja katrs no mums ir pavisam nenozīmīgs un to apzinās, Dievs, mūsu Tēvs, tomēr gribētu rēķināties ar mums un ar visiem

Baznīcas ticīgajiem, lai ar mūsu līdzdarbību dāvātu cilvēkiem savu žēlsirdību. Viņš vēlas cilvēkus glābt no viņu grēkiem (īstenā visa ļaunuma cēloņa), taču Viņš respektē savu radību brīvību. Tāpat kā to pilsētu gadījumā, par kurām aizbildināja Ābrahams, ir nepieciešama kaut minimāla atbilde, kas nāk no daļas cilvēku, **„lai ļauno vērstu par labo, naidu pārvērstu par mīlestību, atriebību – par piedošanu. Tāpēc pilsētās ir vajadzīgi taisnīgie, un Ābrahams turpina atkārtot: „Varbūt tur atradīsies...”**[15]. Pāvests pasvītrot, ka „’tur’, slimās realitātes vidū, jāatrodas labuma saknei, kas spēj dziedināt un atkal dāvāt dzīvību. Šie vārdi ir adresēti arī mums: arī mūsu pilsētās ir jābūt labuma saknei; mums ir jādara viss nepieciešamais, lai nebūtu tikai desmit taisnīgo, pateicoties kuriem mūsu pilsētas patiesi dzīvotu un izdzīvotu, un kas izglābtu mūs no

**ši iekšējā rūgtuma, kādu rada  
Dieva neesība.”[16]**

Vai mēs apzināmies, ka mūsu  
uzticības pilnai sarunai ar Dievu ir  
ļoti svarīga loma dievišķajā  
glābšanas plānā? Dievs rēķinās ar  
mūsu personisko cīņu, ar tavām un  
manām lūgšanām, lai dvēselēm  
dāvātu pārbagātas žēlastības.  
Nebūsim mazdūšīgi ļaunuma  
šķietama pārākuma priekšā!  
Pravietis Jeremija Dieva vārdā  
prasīja, lai Jeruzalemē būtu kaut  
viens taisnīgais, lai pilsētu varētu  
glābt: *Eita un pastaigājiet pa  
Jeruzālemes ielām, palūkojiet,  
apjautājieties un pameklējiet, vai jūs  
tur atradīsīt kādu, kas dara pēc  
taisnības, ir uzticīgs un patiess un  
domā par ticību,- tad Es tai  
piedošu!”[17]* Situācija ir radikāli  
mainījusies kopš Vārda  
Iemiesošanās. Tagad pat viena  
taisnīgā neesība nevar būt par šķērsli  
Dieva žēlsirdībai, jo šis Taisnīgais

eksistē: tas ir Jēzus, grēka un nāves uzvarētājs, kurš Debesīs ir saglabājis cilvēcisko dabu un „*Viņš visos laikos spēj izglābt tos, kas caur Viņu tuvojas Dievam, vienmēr dzīvs būdams, lai mūs aizstāvētu.*”[18]

Tāpēc pasaulē nekad nedrīkst trūkt tādu cilvēku, kas lūgšanā uz Debesīm ir pastāvīgā vienībā ar Kristu. Un tad, kā saka Svētais Tēvs, „***katra cilvēka lūgšana radīs atbildi, tad visi mūsu aizlūgumi pilnībā tiks uzklauti.***”[19]

Cik daudz reižu es tiku dzirdējis mūsu Tēva saucienu: „**Ticība, mani bērni, ticība!**” Jo viss rod savu risinājumu, ja mēs lūdzamies, ja mēs savus lūgumus savienojam ar tām lūgšanām, ko Svētajā Mises Upurī Kristus paceļ uz Savu Tēvu, šajā nebeidzamajā varenajā aizlūguma upurī. Kristieši tā ir rīkojušies vienmēr, ir sevišķi īpašu grūtību laikos. Pārlasīsim vēlreiz fragmentu

no Apustuļu darbiem, kurā tiek stāstīts par apustuļa Pētera apcietināšanu Jeruzalemē.[20] Šo fragmentu Svētais Hosemarija apcerēja kādā no savām meditācijām 1937. gadā, mēnešos, kad Spānijā notika reliģijas vajāšana. Viņa sacītie vārdi, kas toreiz tika adresēti saujiņai jaunu cilvēku, kas bija kopā ar viņu viņa pagaidu slēptuvē, ir aktuāli vienmēr, jo tie sniedzas pāri vēsturiskajiem apstākļiem un attiecas uz to, kas ir paliekošs.

Apcerot šo notikumu, Mūsu Tēvs sev jautāja: **”Ko pirmie kristieši varēja darīt, lai aizsargātu savu pirmo Pāvestu? Vairums no viņiem bija bez jebkādas ietekmes; un tie, kuriem tā bija, nevarēja to izmantot. Taču svētais Lūkass neatstāj mūsu ziņā norādīt uz mūsu pirmo brāļu rīcību. Viņš raksta: „...oratio autem fiebat sine intermissione – bet Baznīca lūdza Dievu par viņu bez**

***mitēšanās***”(Apd 12, 5). Viņi lūdzās par viņu nepārtraukti. Visa Baznīca sauca uz savu Dievu kājās stāvot un augšup vērstām rokām, kas bija tolaik ierastā lūgšanas poza. Un kādi bija lūgšanas rezultāti? Naktī Pēterim viņa kamerā parādās Eņģelis, pamodina viņu un saka: *surge, velociter – Celies žigli!* (Apd 12, 7); *Apjozies un apaun savas kurpes!* Un važas nokrita no viņa rokām, un cietuma vārti atvērās, un Pirmais Apustulis izgāja brīvībā no ieslodzījuma.[21]

Cik ļoti es vēlētos, lai šis mūsu Dibinātāja komentārs mudinātu mūs uz uzticības pilnu lūgšanos par Baznīcu, Pāvestu un visām dvēselēm! Lūdzoties Tabernākula priekšā, runāsim ar Dievu par mūsu draugiem, mūsu piederīgajiem un paziņām un lūgsim priekš viņiem visu to, kas viņiem ir vajadzīgs. Mūsu apustuliskos darbus plānosim *kopā ar Jēzu un līdzās Jēzum*, jo tad tie

nesīs augļus, sākot no pavisam ikdienišķām, šķietami niecīgām iniciatīvām ( kaut gan nekas nav mazs, ja tas kalpo cilvēka dvēseles dziedināšanai) līdz liela mēroga projektiem, kuru mērķis ir atjaunot sabiedrībā dziļi kristīgu pasaules uzskatu. Pielietosim dzīvē svētā Hosemarijas padomu: „**Pirms runāt ar cilvēkiem par Dievu, runāsim ar Dievu par cilvēku dvēselēm.**” Vai tu lūdzies katru dienu par cilvēkiem, kurus tu satiec? Vai tu centies iegūt jaunus draugus, vai centies vairāk būt kopā ar tiem, kas jau ir tavi draugi? Īpašā veidā lūgsimies par Pāvesta braucienu uz Vāciju no 22. līdz 25. septembrim.

Es atgriežos vēlreiz pie šīs vēstules pirmajām rindiņām, lai uzsvērtu, cik svarīgi ir uzticēt Dievam visus tos augļus, ko nesīs šo mēnešu aktivitātes visā pasaulē. Lūgsimies pirmām kārtām īpaši par to, lai turpinātos apustuliskais darbs ar

jauniešiem, kad jauniešu dienas Madridē būs beigušās, lai visās pasaules malās daudz jaunu vīriešu un sieviešu izšķirtos par sekošanu tuvu līdzās Kristum. Uzticēsim šīs vēlmes Dievmātei un izmantosim tam dažādās Marijas svētku dienas, kas ir septembrī. Un neaizmirsīsim būt kopā ar viņu līdzās Kristus Krustam gan Svētās Mises laikā, gan arī visas dienas garumā. Tādā veidā mēs spēsim iesēt dvēselēs dedzīgu vēlmi pēc svētuma un apustulāta.

Vērsīsimies pēc aizbildnības arī pie mūsu dārgā dona Alvaro, kurš tik uzticīgi turpināja *nest pārņemto stafetes kociņu*. Jūs pat iedomāties nevariet, cik daudz ievērojamu personību un vienkāršu cilvēku ar mani ir runājuši par to, ko mūsu Tēvs jau paredzēja: „**Kad manis vairs nebūs, Darbu nesatricinās zemestrīce.**” Un, paldies Dievam, tā patiešām arī bija, pateicoties pilnīgai viņa pirmā pēcteča pašatdevei un

viņam raksturīgajam  
nesatricināmajam iekšējam mieram.

Pirms došanās uz Āfriku es braucu  
uz Franciju, kurā atrodas  
pārstāvniecība vienai no divām  
aviokompānijām, kas piedāvā tiešos  
lidojumus uz Zilonkaula Krastu un  
Kongo. Francijā biju dažas nedēļas.  
Kā varat iedomāties, Parīzē mēs  
apmeklējām Brīnumainā Medaljona  
Dievmāti, lai lūgtos viņas priekšā,  
pieminot mūsu Dibinātāju un dārgo  
donu Alvaro, kā vienmēr pateicībā  
Dievam izjūtot arī jūsu visu  
pavadību. Un, arīdzan kā vienmēr, es  
ar prieku varēju justies „kā mājās”.  
Dažas nedēļas es pavadīju  
Couvrelles, kur rekolekciju namā  
atcerējos svētā Hosemarijas un viņa  
pirmā pēcteča vizītes šajā mājā. Es  
lūgšanās pievienojos viņu  
nodomiem, lai Dievs arī turpmāk  
svētī darbu šajā un visos citos  
reģionos, jo mums mūsu skaits būtu  
jāreizina ar 500, par cik mēs

saņemam aicinājumus no tik daudz jaunām zemēm. Pateicības pilns es satikos ar jūsu Francijas brāļiem un māsām, es sacīju viņiem, ka visās tajās vietās mums ir nepieciešams daudz jaunu roku.

Jau pavisam drīz mēs uzsāksim darbu Šrilankā. Vai jūsos nav dedzīga vēlēšanās darboties līdzī, katram savā vietā esot, šajā miera un prieka sēšanā visā pasaulē?

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Pamplonā, 2011. gada 1. septembrī.

---

[1] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 18.05.2011., Sal. *Rom* 4, 11-12.16-17).

[2] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 18.05.2011.

[3] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 172.

[4] Sv. Hosemarija, *Vaga*, Nr. 672.

[5] Sal. 2 *Hr* 20, 7; *Is* 41, 8. [6] *Jņ* 15, 15.

[7] *Rad* 18, 17-18.

[8] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 18.05.2011.

[9] *Rad* 18, 23-25.

[10] *Turpat*, 32.

[11] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 18.05.2011.

[12] 2 *Sam* 7, 9.

[13] *Turpat*, 12-16.

[14] Sv. Hosemarija, Personīgās  
piezīmes, *Apuntes íntimos*,  
(28.12.1931), Nr. 517 (Skat. A.  
Vázquez de Prada, *El Fundador del*  
*Opus Dei*, Isēj., 391. lpp).

[15] Benedikts XVI, Uzruna  
vispārējās audiences laikā,  
18.05.2011.

[16] Turpat.

[17] *Jer*, 5, 1.

[18] *Ebr* 7, 25.

[19] Benedikts XVI, Uzruna  
vispārējās audiences laikā,  
18.05.2011.

[20] *Sal. Apd* 12, 1-19.

[21] Sv. Hosemarija, Piezīmes no  
meditācijas, 24.06.1937.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-  
vestule-septembris-2011/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-septembris-2011/) (8.08.2025)